

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ประเพณีและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควบคู่กันมาอย่างช้านาน ทั้งสองอย่างล้วนเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความมั่งคั่งของกลุ่มชนชาติพันธุ์ที่เป็นเจ้าของ ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช พ.ศ. 2542 ได้แปลความหมายของทั้งสองคำไว้ว่า ประเพณี หมายถึง สิ่งที่ยึดถือประพฤติปฏิบัติสืบกันมาจนเป็นแบบแผน ขนบธรรมเนียม หรือจารีตประเพณี¹ และวัฒนธรรม หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิตของคนส่วนใหญ่ในสังคมแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีแนวประพฤติปฏิบัติร่วมกันมายาวนานนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านภาคเหนือ วัฒนธรรมพื้นบ้านภาคอีสาน วัฒนธรรมพื้นบ้านภาคกลาง วัฒนธรรมพื้นบ้านภาคใต้ เป็นต้น วัฒนธรรมพื้นบ้านของแต่ละภาคจะเป็นแนวประพฤติปฏิบัติของคนภาคนั้น ๆ ที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างไปจากวัฒนธรรมพื้นบ้านท้องถิ่นอื่น ๆ ก็ได้ วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นมรดกของท้องถิ่นว่าด้วยการบอกเล่ากันต่อมา การจารึก หรือการเขียน ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หรือปฏิบัติเป็นแบบอย่างต่อ ๆ กันไป จนเป็นที่ยอมรับ²

การศึกษาเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นไปยังการจัดการของ ศิลปะ ประเพณี วัฒนธรรม ซึ่งจะได้สืบสานและอนุรักษ์เอาไว้ โดยการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและคนในชุมชน วิถีชีวิตของคนในชุมชนแต่ละท้องถิ่นนั้นมักมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาหลักและยังมีวัดยังเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในชุมชนและกิจกรรม ประเพณีต่าง ๆ ยังมักถูกเชื่อมโยงไปยังวัด ซึ่งมีพิธีกรรมทางพุทธศาสนาได้เข้ามาผสมผสานกับประเพณีพิธีกรรมตามความเชื่อดั้งเดิมในแต่ละภาค ซึ่งในแต่ละท้องถิ่นจะมีอัตลักษณ์ที่โดดเด่นแตกต่างกันออกไป งานประเพณีที่คนในชุมชนจัดขึ้นในวาระโอกาสต่าง ๆ ได้หล่อหลอมบ่มเพาะให้คนในชุมชนน้อมนำเอาพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามาเป็นแนวทาง

¹ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช พ.ศ. 2542, (กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546), หน้า 663

² วิมล จิโรจพันธุ์, มรดกทางวัฒนธรรม ภาคเหนือ, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แสงดาว, 2537), หน้า 18-19

ในการดำเนินชีวิตจนกระทั่งวัดได้กลายมาเป็นศูนย์กลางแห่งความศรัทธาของชุมชน³ ซึ่งจะเห็นว่า ประเพณี วัฒนธรรม จะถูกเชื่อมโยงกันระหว่างคนในชุมชนและวัด วัดมาโดยตลอดมา

อำเภอแม่เมาะเป็นอำเภอเล็ก ๆ อำเภอหนึ่งที่อยู่ ทางทิศตะวันออกของจังหวัดลำปางห่างจากตัวเมือง ลำปางประมาณ 20 กิโลเมตร ซึ่งในดินแดนแถบนี้มีประวัติความเป็นมาที่มากกว่าพันปี จากการสำรวจ ของกรมศิลปากรบริเวณชะง่อนคอกประตูลำ อำเภอแม่เมาะ พบร่องรอยหลุมฝังศพรุ่นสมัยสามพันปี โดยพบเสื่อห่อศพ การเผาไหม้ในหลุมศพก่อนพิธีฝังมีผ้าเยื่อไม้ข้อมสี่⁴ ซึ่งแสดงได้ว่าบริเวณแห่งนี้มี ผู้คนอาศัยมาตั้งแต่ยุคดึกดำบรรพ์มาแล้ว จนต่อมาได้เป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งชื่อว่าเมืองหมาะ อยู่ แถบลุ่มแม่น้ำหมาะ ต่อมาเพี้ยนเป็น “แม่เมาะ” และมีการอพยพมาอยู่เพิ่มโดยชาวไทยใหญ่ที่อพยพ มาจากตอนเหนือโดยผ่านเส้นทางของจังหวัดเชียงรายลงมา ตลอดจนได้เข้ามาทำสัมปทานไม้ ต่อมาในช่วงรัชกาลที่ 6 เจ้าพระยากำแพงเพชรอักรโยธินได้มีนโยบายในการสงวนป่าไม้ได้มีการ สำรวจแหล่งเชื้อเพลิงเพื่อใช้ในการทำเป็นเชื้อเพลิงหัวเครื่องจักรไอน้ำของรถไฟ โดยเดิมได้ใช้ฟัน ในการทำเชื้อเพลิง และได้จ้างให้ชาวต่างประเทศทำการสำรวจหาแหล่งเชื้อเพลิง ในช่วงปี 2464- 2466 ได้ จ้างชาวต่างชาติสำรวจ ถ่านหินลิกไนต์ ในเขต อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง และที่ คลอง ขนาน จังหวัดกระบี่ต่อมาจึงได้ให้บริษัทเอกชน ทำการขุดสัมปทานที่ คลองขนาน จังหวัดกระบี่ จน หมดสิ้น ต่อมารัชกาลที่ 7 ได้มีรับสั่งให้เปลี่ยนจากการสัมปทานโดยบริษัทเอกชน มาเป็นรัฐบาลใน การทำเหมืองแทน โดย หนึ่งในนั้นก็คือ เหมืองแม่เมาะ จังหวัดลำปาง โดยบริเวณที่ค้นพบ คือ บริเวณในเขตที่อยู่อาศัยของชุมชนแม่เมาะ ในเขตคอกผาช้าง ทั้งหมด จึงได้ทำการอพยพคนใน ชุมชนแม่เมาะออกมา ที่ละหมู่บ้าน โดยได้จัดสรร ที่อยู่และเงินเพื่อสร้างที่อยู่อาศัยให้ใหม่ในแต่ละ หมู่บ้าน รวมไปถึงวัดวาต่างๆ ก็ได้ถูกย้ายออกมา จะสังเกตได้ว่า ชื่อวัดที่ถูกสร้างใหม่พร้อมหมู่บ้าน จะมีตัวอักษร (ม) ที่แปลว่า “ใหม่” อยู่ทุกวัดในเขต ตำบลแม่เมาะ ไม่เว้นแต่วัดประจำอำเภออย่างวัด เมาะหลวงก็ถูกย้ายออกจาก บริเวณเดิมที่ตั้งของวัดเมาะหลวงโดยไม่ปรากฏแน่ชัดว่าวัดสร้างใน ปีใด แต่ได้ถูกย้ายและได้รับการพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2492 โดยตั้งอยู่ใน หมู่ที่ 8 ของตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

ตามประวัติความเป็นมาของชุมชนเมาะหลวงเดิมนั้นชุมชนเมาะหลวง บ้านเมาะหลวงหมู่ที่ 8 ได้มี การตั้งรกรากอยู่บริเวณคอกผาช้าง เลียบลุ่มน้ำหมาะ เป็นคอกอันศักดิ์สิทธิ์ที่มีลักษณะรูปภูเขา เป็น

³ ชัชวาลย์ ทองดีเลิศ , สืบสานล้านนาสืบต่อลมหายใจของแผ่นดิน, (เชียงใหม่ : มิ่งเมืองนครวัฒนธรรม, 2542), หน้า 13

⁴ ราชินี ณ. ลำปาง, ลำปางในพงศาวดารไทยถิ่นเหนือ, (เชียงใหม่ : จิตวัฒนาการพิมพ์, ไม่ปรากฏปีพ.ศ.ที่จัดพิมพ์), หน้า 60

รูปข้างสองตัว ตัวใหญ่กับตัวเล็กเดินตามกันซึ่งต่อมา ได้มีชาวไทใหญ่เข้ามาอาศัยอยู่โดยมีการทำ
สัมปทานป่าไม้สักซึ่งได้ใช้ข้างในการเป็นพาหนะในการลากซุงและใช้งานต่าง ๆ ความเป็นมา
บรรพบุรุษของชาวไทใหญ่นั้นมีความเชี่ยวชาญด้านการเลี้ยงช้างมาก สามารถจับช้างป่ามาฝึกฝนใช้
งานไม่ว่าจะเป็นงานบ้านและการสงคราม ถือว่าช้างเป็นสัตว์ชั้นสูง ซึ่งชาวไทใหญ่จะนับถือช้าง
และมีวิถีชีวิตที่ผูกพันกับช้างมาช้านาน ชาวไทใหญ่ในอำเภอแม่เมาะก็เช่นเดียวกันถึงแม้ว่าจะได้
อพยพมาจากถิ่นฐานเดิมก็ตามแต่ก็ได้มีความผูกพันและความเชื่อเกี่ยวกับช้างที่ได้สืบทอดกันมา
อย่างช้านาน จนมีตำนานเกี่ยวกับช้างเกิดขึ้นใน กลุ่มน้ำแม่เมาะแห่งนี้ โดยตามตำนานได้เล่าว่า มีช้าง
เชือกหนึ่งได้มาติดหล่มโคลนที่ห้วยอ้อ หรือกลุ่มอ้อ ไม่สามารถถอนตัวขึ้นมาจากหล่มเองได้ จนมี
ชาวบ้านมาเห็นจึงได้พยายามช่วยกันนำขึ้นมาจากหล่มอ้อนั้น แต่อย่างไรก็ไม่สามารถช่วยขึ้นมา
จากหล่มได้ จึงได้ให้ควาญช้างคนหนึ่งได้ไปทำการบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้าน
หากสามารถนำช้างเชือกนี้ขึ้นมาได้จะนำช้างเผือกมาถวาย หลังจากสิ้นคำกล่าวชาวบ้านก็สามารถ
นำช้างเชือกนั้นขึ้นมาได้อย่างปลอดภัย แต่ว่าด้วยสิ่งที่ได้บนบานเอาไว้ในวันนั้น ควาญช้างไม่สามารถหา
ช้างเผือกมาแก้บนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้บนบานเอาไว้ได้ จึงได้ทำช้างเผือกมาถวายแทน และหลังจาก
นั้นชาวมุขชนแม่หลวงก็ได้ปฏิบัติเช่นนี้ติดต่อกันมาทุกปีจนเป็นประเพณีปฏิบัติเพื่อแสดงความ
กตัญญูต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หลังจากนั้นทุกปีชาวบ้านจึงได้รวมใจกันทำช้างไม้หุ้มด้วยฝ้ายนำไปถวายวัด
ในวันที่ 16 เมษายน ที่วัดแม่หลวง นอกจากช้างฝ้ายแล้วอาจจะทำเป็นรูปสัตว์ตามปีนักษัตรก็ได้
และนอกจากช้างฝ้าย ยังต้องมีเครื่องถวายประกอบด้วยเครื่องไทยธรรมเช่น จัตร เป็นต้น สิ่งที่สำคัญ
ที่สุดคือ ชาวบ้านจะต้องช่วยกันทำช้างฝ้าย (ช้างชุมชน) ร่วมกัน 1 ตัว และหากบ้านไหนมีกำลังทรัพย์
ก็สามารถทำช้างฝ้ายถวายเองได้เรียกว่า “ช้างบ้าน” (ช้างเหือน) และส่วนบ้านอื่นๆ อาจจะไม่ได้ทำแต่
สามารถนำปัจจัยไปสมทบร่วมทำบุญ โดยหลังจากเสร็จงาน ทางวัดก็จะ นำเครื่องไทยธรรมมาใช้
สอยตามต้องการ และฝ้ายก็จะถอดออกมาใช้สำหรับกิจภายในวัด โดยภูมิปัญญาท้องถิ่น จะทำโครง
ช้างด้วยไม้ไผ่ สามารถจับบริเวณหางแล้วส่วนโอบหูสามารถขยับได้ หุ้มด้วยฝ้ายตามที่หาได้ และ
บริเวณหางจะทำด้วยไม้กวาดซึ่งจะช่วยให้ช่วยกันทำก่อนให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ 13 เมษายน นับเป็นภูมิ
ปัญญาและประเพณีที่มีเพียง ชุมชนแม่หลวง

⁵ สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. “การศึกษาประวัติศาสตร์สังคมและวัฒนธรรมไทใหญ่”, โครงการประวัติศาสตร์สังคม
และวัฒนธรรมชนชาติไท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542, หน้า 38

⁶ ธยานี ศรีโรจนกุล, “หนังสือโครงการขับเคลื่อนวัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน ตำบลแม่เมาะ อำเภอแม่เมาะ
จังหวัดลำปาง”, สำนักงานวัฒนธรรมอำเภอแม่เมาะ, 2554, หน้า 11

ประเพณีแห่ช้างผ้านี้เป็นประเพณีดั้งเดิมของชุมชนเกาะหลวง ที่สืบเชื้อสายตามความเชื่อของบรรพบุรุษ ที่มีความรักความผูกพันกตัญญูต่อช้าง สัตว์ที่ใช้เป็นพาหนะและใช้งาน จึงได้แฝงหลักความเชื่อเข้ากับตำนานจนเกิดเป็นประเพณีที่มีเอกลักษณ์และความสวยงามด้านวัฒนธรรมออกมาให้ลูกหลานในชุมชนเกาะหลวง ได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาเพื่อสร้างความสามัคคีและความกตัญญูต่อสัตว์ที่มีคุณูปการต่อชุมชน และยังแฝงภูมิปัญญาท้องถิ่นไว้ในตัวช้างผ้าอีกด้วย ปัจจุบันประเพณีแห่ช้างผ้าของชุมชนเกาะหลวงนั้น เป็นเพียงประเพณีเล็กๆ ประเพณีหนึ่งในหมู่บ้านที่ 8 ชุมชนเกาะหลวงของอำเภอแม่เกาะที่ยังหลงเหลือสืบสานประเพณีแห่ช้างผ้าเอาไว้ และด้วยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เป็นทุนนิยมเข้ามาประกอบกับสภาพอากาศที่เปลี่ยนไป เกิดความแห้งแล้ง พื้นที่ในการทำเกษตรกรรมมีความอุดมสมบูรณ์ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ตลอดจนพืชผลทางการเกษตรไม่โดดเด่นนัก ทำให้คนในชุมชนที่เป็นวัยทำงานต่างออกไปประกอบอาชีพตามจังหวัดอื่น ๆ และในตัวเมืองของจังหวัดลำปาง ทำให้ประชาชนในพื้นที่ที่มีเพียงผู้สูงอายุและเด็ก ซึ่งอำเภอแม่เกาะยังเกิดการอพยพจากสัมปทานถ่านหินด้วยแล้วทำให้มีกลุ่มแรงงานที่เกี่ยวกับการทำเหมืองไฟฟ้าถ่านหิน เข้ามาอยู่ตั้งรกรากในเขตพื้นที่เป็นจำนวนมาก ตั้งแต่สมัย รัชกาลที่ 6 ทำให้มีคนหลากหลายเชื้อชาติวัฒนธรรมเข้ามาอยู่ในท้องถิ่นและการอพยพที่ทำให้หมู่บ้านกระจายออกไปในพื้นที่ใหม่ จากเคยได้ใกล้ชิดกันพออพยพก็ทำให้กระจกระบายกันออกไป ทำให้ประเพณีแห่ช้างผ้าที่เป็นของดั้งเดิมของชุมชนเกาะหลวงไม่ค่อยได้รับความสนใจมากนัก ซึ่งส่งผลไปถึงหลักความเชื่อความหมายต่างๆ ของเครื่องสักการบูชา ก็จะเลือนลางหายไป ภูมิปัญญาการทำช้างผ้าก็ไม่มีผู้ใดที่จะสืบทอดภูมิปัญญาการทำ เหลือเพียงแต่ผู้อาวุโสในชุมชนที่ยังสามารถทำได้ไม่ถึง 10 คนซึ่งเกรงว่าภูมิปัญญาเหล่านี้จะสูญหายไป ซึ่งผู้ศึกษาได้ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับประเพณีแห่ช้างผ้าเพื่อต้องการที่จะเก็บรวบรวมประวัติความเป็นมาและเก็บองค์ความรู้ทางภูมิปัญญา บริบททางสังคมประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประเพณีนี้ ผู้ศึกษาจะได้ศึกษาถึงกระบวนการวิธีการทำเช่นไรเพื่อให้ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในและภาคประชาสังคมได้เข้ามามีส่วนร่วมกัน อนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นประเพณีเอาไว้ เพื่อก่อให้เกิดเป็นประเพณีที่งดงามและคนในชุมชนในทุกภาคส่วนหันกลับมาสนใจอนุรักษ์ประเพณีนี้ สุดท้ายนี้ผู้ศึกษาหวังว่าการศึกษานี้จะได้เป็นประโยชน์ต่อชุมชนเกาะหลวง ตลอดจนผู้ที่สนใจในประเพณีแห่ช้างผ้าต่อไป และหวังไว้เป็นอย่างยิ่งว่าคนในท้องถิ่นทั้งภาคประชาชนและภาคประชาสังคมจะได้ช่วยกันอนุรักษ์ห่วงแหนประเพณีแห่ช้างผ้า ช่วยกันสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นต่อไปตราบนานเท่านาน

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อศึกษาบริบททางประวัติศาสตร์ความเป็นมา สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอแม่ะมาะ จังหวัดลำปาง
- 1.2.2 เพื่อศึกษาความเป็นมาคตินิยมเชื่อ คุณค่า รูปแบบและพิธีกรรม ตลอดจนสภาพปัญหาของประเพณีแห่ช้างฟ้า ของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอแม่ะมาะ จังหวัดลำปาง
- 1.2.3 เพื่อเสนอรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างฟ้า ของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอแม่ะมาะ จังหวัดลำปาง อย่างมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.3.1 ทำให้ทราบถึงบริบททางประวัติศาสตร์ความเป็นมา สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอแม่ะมาะ จังหวัด ลำปาง
- 1.3.2 ทำให้ทราบถึงความเป็นมาคตินิยมเชื่อ คุณค่า รูปแบบและพิธีกรรม ตลอดจนสภาพปัญหาของประเพณีแห่ช้างฟ้า ของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอ แม่ะมาะ จังหวัด ลำปาง
- 1.3.3 สามารถนำข้อมูลไปใช้เสนอรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างฟ้า ของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอ แม่ะมาะ จังหวัด ลำปาง อย่างมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม

1.4 ขอบเขตการศึกษา

1.4.1 ขอบเขตเนื้อหา

การศึกษาในครั้งนี้เพื่อศึกษาบริบทประวัติศาสตร์ความเป็นมา สังคม และวัฒนธรรม คุณค่า รูปแบบและพิธีกรรม ตลอดจนสภาพปัญหาของประเพณีแห่ช้างฟ้าของชุมชนแม่ะหลวง อำเภอแม่ะมาะ จังหวัดลำปาง เพื่อเสนอรูปแบบและวิธีการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างฟ้านี้ โดยการมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม

1.4.2 ขอบเขตพื้นที่

ศึกษาในเขตพื้นที่ของชุมชนแม่ะหลวง หมู่ที่ 8 รวมถึงภาคประชาสังคม ในอำเภอแม่ะมาะ จังหวัดลำปาง

1.5 นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

ประเพณีแห่ช้างผ้า หมายถึง ประเพณี ของชุมชนเมะหลวง ที่ใช้ช้างที่सानมาด้วยไม้ไผ่และหุ้มด้วยผ้า พร้อมเครื่องสักการะเพื่อใช้แห่ในช่วง วันที่ 16 เมษายน ที่วัดเมะหลวง ของชุมชนเมะหลวง ตำบลแม่เมะ อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง

การมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม หมายถึง การเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการประเพณีแห่ช้างผ้า วัดเมะหลวงโดยมีส่วนร่วมของภาคหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการ ผู้ที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการ เป็นต้น

1.6 การเสนอผลการศึกษา

บทที่ 1 บทนำ

เป็นการนำเสนอถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องการศึกษา ประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง เพื่อการอนุรักษ์ และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมไปถึงวัตถุประสงค์ ขอบเขตการวิจัย ผลที่คาดว่าจะได้รับระยะเวลา และนิยามศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และทบทวนงานวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในบทนี้ เป็นการนำเสนอสถานภาพความรู้ที่เกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สังคม และวัฒนธรรมของชุมชนเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง และแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นผลของการศึกษาภาคเอกสาร

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

เสนอรูปแบบกระบวนการวิจัย เทคนิคที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วย ประชากร กลุ่มตัวอย่าง รูปแบบ การวิจัย เครื่องมือในการเก็บข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจนการวิเคราะห์ข้อมูลแปลความ จนสามารถนำเสนอผลการวิจัยที่ได้มา

บทที่ 4 บริบทความเป็นมาของการมีส่วนร่วมในภาคประชาคมในการอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนแม่เมะ ตำบลแม่เมะ อำเภอแม่เมะ จังหวัดลำปาง

บทนี้เป็นการศึกษาทั้งภาคเอกสารและภาคสนาม ในบริบทการศึกษาบริบทเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สังคม วัฒนธรรม และศักยภาพความเข้มแข็งของชุมชนเมะหลวง อำเภอแม่เมะ จังหวัด

ลำปาง ตลอดจนประเพณีแห่ช้างผ้า และสภาพปัญหาของประเพณีแห่ช้างผ้า ของชุมชนแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ

บทที่ 5 การอนุรักษ์และสืบสานประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง
บทนี้เป็นการศึกษาเพื่อเสนอรูปแบบและวิธีการจัดการอนุรักษ์และฟื้นฟูประเพณีแห่ช้างผ้าของชุมชนแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง อย่างมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม โดยเสนอแนวทางและวิธีการจัดการ การอนุรักษ์สืบสานประเพณีแห่ช้างผ้า การมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคมของอำเภอแม่เมาะ และหาวิธีการการอนุรักษ์ประเพณีแห่ช้างผ้า ให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตความเป็นอยู่และบริบททางสังคมของคนในชุมชนแม่หลวง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อนำไปปฏิบัติจริงในท้องถิ่นชุมชนแม่หลวง

บทที่ 6 สรุป

นำเสนอสรุปเนื้อหาสาระสำคัญทั้งหมด ของการศึกษาประเพณีแห่ช้างผ้า ชุมชนแม่หลวง อำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง เพื่อการอนุรักษ์สืบสาน และการมีส่วนร่วมในภาคประชาสังคม เพื่อสรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อสามารถต่อยอดต่อไปได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved